

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa ńo kóždu ńobotu w Smolerjez knihicziſczerńi w Budyſchinje a je tam ja ſchtwórćlětnu pſchedpłatu 40 np. doſtać.

Jubilate.

Jan. 21, 18—23.

Wo kſchižu, kiž mějeſche Pětr jaſo japoſchtok njelěz, kłowo kwojateho piſma rězi. Ale kóždemu wucžobniſej płaczi: „Schtož kwoj kſchiž na ńo njewoſmje a ja mnu njehńže, tón njemože mój wucžobnik być.“ A kóžde čzerpjenje, niž jemož pſcheſcžehanje Khrysta dla, dyrbi ńo kſcheſcžijanſzy ſnjelěz. Duž to praſchenje:

Kať njeſe kſheſcžijan čzerpjenja, jemu wot Boha napołožene?

Wón praji:

1. Kaž wón mje wjedže, tať dyrbju hić;
2. Hdyž wón mje wjedže, tehdom chzu hić;
3. Doſelž wón mje wjedže, móžu ja hić.

1. Kheťſje nawalnemu, kamowólnemu Pětrej tón Knjeſ hjewi, ſo budže ńo pod ſwonkowny pſchah potuleć dyrbjecž. To beſche jemu čezko, ale wón ńo podda; pſchetož tón Knjeſ je prajił: ſchtož wón čini, je derje činjene a dyrbi ńo tež jemu ſpodobacž. Wón dže je runje kwoju luboſć temu Knjeſej wuſnał a najkrańniſche powołańje je ńo jemu pſchepodał; kať mohł ńo wobarać, tež čezkotu ſnjelěz?

Kať my ńo ſaſtróžimy, hdyž čzerpjenje na naſ pſchindže! My ńym ńebi neſchto wotmyſlili a bórſy bychmy wotnyſnjeny kónz dozpěli; na jene dobo je wiſchitko hinał. Nan a hoſpodar wjeſeli ńo kwojich dla, ſo do předka dže — duž dyrbi ńo na khoroložo, ńnano na

ńmijertne ložo lehnecž. Macž we njewuſtawazej luboſći kwoje džeczi wocžehnje — wona dyrbi ſaſtać, doſelž čželna kłaboſć ju wobjima. Schtož ma ſchto ńa weſte a najpoťrebnieſche, wón dyrbi jo ſhubić.

Wón dyrbi. Ale kať je to čezko! Derje nam, ſo my wěmy, ſo to kłepny pſchipad njeje, ale ſo je Boža ruka nad nami, kotraž wjažy na naſ njepoloža, hać my njelěz jamóžemy. Šmy-li temu Knjeſej w luboſći pſchihileni, potom budžemy ńo tež, kaž čezko nam tež budže, w pońižnej poſkluſchnoſći pod Božu khoſtažu ruku poſhileć móž. Naſch troſcht woſtanye: Wón je tón Knjeſ! a naſch roſſud: Wón njech čini, ſchtož ńo jemu ſpodoba.

2. Praſchenje wſchaf ſ tym hiſcheže ke kónzej njeje. Hdyž tež nechtó wě: Ja dyrbju runje to čzerpicž, doſelž ma tón Knjeſ to ſa dobre — wón ńo ſažo praſcha: Čzehodla runje neťko, hdyž ńo mi to najmjenje pſchihodži? W ſtarobje dyrbja na Pětra čezke dny pſchindže. Wón ńo drje praſcheſche: „Čzehodla runje w ſtarobje?“ ale wón mjelczi.

Kať ńo kſheſcžijenjo tež njetrjebawſchi praſcheja, hdyž kſchiž pſchindže. A tola dyrbjeli wjedzecž: Tón Knjeſ kam prawy čaſ ſnaje. Wón wě, hdy je mi khoſtanye wužitne, hdy ńym ja pruhowanje ſrały a ńylny doſeć, ſo bych druhim ſ pſchikładom był. Duž budž naſche heſło: Kať a hdy Bóh chze. A kaťli dobytł ma kſheſcžijan wot tajkeho poddaća, tajkeje ſčzerpliwoſće, pońižneho poſhilenja pod Božu wolu! To budža ramjenja ńylniſche pod čezkotu. To ńu njeliczomni kſchižnoſcherjo naſhonili. Pohla-

dajmy do swjateje historije. Abraham, Izaak, Jakub, Joſef — tak ſu woni nawukli čakać w doměrjenju na teho Anjeſa! Hdyž tež woni w čaſu ſwojeho podróžniſtwa wſchitke ſlubjenja dopjelnjene njewidžachu, woni hladachu we wěrje a nadžiji k njebeſtemu wótnemu krajej a wjeſeli wotſal čahnychu. A temu dyrbi tež pola naſ dónć, ſo w dobrych a ſlych dnjach, w žiwjenju a wumrjeczu ſwólniwoje a wjeſele Božemu wódženju ſo doměrjamy. Potom ſmějemy ſo mjenje praſhecć a ſtoržicć.

3. Potom ſměje kſheſcžijan pſchezo kraſniſche naſho-njenja Božeje hnady. Pětr ſo praſcha, hač tež Jana podobne trjehicć njebudže. Tón Anjeſ jeho powuczi, ſo ma w Božim kraleſtwje kóždy ſam ſwoje powołanje. Echtož je ſwěrnny w ſwojim powołanju, na druhich njehlada, hač maja wjaſny abo mjenje čerpicć, ale ſměrom a ſtroſchtuje ſwój pucć dale dži. Wón wě: Tón Anjeſ wjedže mje a je pola mje, duž ſo mi ničo ſtać njemóže.

Rač huſto ſo ſtawa, ſo ſamo dobri kſheſcžijenjo w čerpienju hiſcće ſo praſchejo na druhich, ſnano na njewěrjaſnych ſobucławjelow hlada, kiž maja ſo po ſdaczu wjele lóžo. Abſo někotreho boli, ſo tak bjeſ ſadžewanja kač drugi ſa Ebóžnifa ſkutkowacć njemóže. Tehdom dyrbiſch ſo jenož hnadneho wódženja Božeho troſchtowacć. Tale myſl poſylja a wotſchewja wutrobu. To nawuknjeſch, ſo ſwětna a kſheſcžijanſke ſbože ſtej něſchto wſchelake. Kiſchiz je kſheſcžijana pucha a čerſne ſnamjo. To je kſheſcžijanſka mſda: Pſcheſ kiſchiza ke kónowanju. Kiſchiz je ſchula Boža, w kotrejž chze jedyn tak a drugi hinaſ wódženny być. Stónčnje paſ, hdyž tón Anjeſ pſchińdže (ſcht. 22), wón kóždemu ſwěrnemu wučobniſkej mſdu da.

My njewěmy, kaſke čerpienja naſ hiſcće potrjehja a hdy na naſ pſchińdu. Ale to budž nam wěſte: Tón Anjeſ ſwojich wjedže. Echtož ſo jeho dđerži, temu budže pſchezo lóžo, tež čerpicć, hdyž Bóh chze.

Rač Bóh mje wjedže, tak chzu hić
Pſcheſ wjeſele a ſrudžbu;
Tež w tyſchnoſczi chze wotſchewicć
Mje Bóh pſcheſ ſwoju wučžbu,
Rač rjenje wón mje ſaſtaraſ,
Pſched njeſbožom je ſaſhowaſ,
To junu w ſwětle widžu.

Samjeń.

Wyſkanje jutrowneje wěry.

Mjech halleluja kliczi radoſcziwe
Nětk w jutrownym nam čaſu rjanym,
Do ſadowanja ſbóžnoh' powołanym;
Wſchaſ žiwy Jeſuſ je, nam ſlónzo mile!

Mjech wjeſele we nim je naſche žiwe!
Nam ſbóžnoſć data w drugim njeje žanym;
Do měra Anjeſoweho wuſchowanim
Toh' wobliczo ſo jaſni miłoſcziwe.

Esam Jeſuſ žórko naſchego je ſboža
A kherluſch jutrowneho ſadowanja,
Hdyž ſhrěla naſ je luboſć jeho Boža.

Slaj! jeho wutroba nam wobhnadženym
Se měſtno ſbožowneho wuſchowanja,
Pſcheſ njeho k herbſtwu w ſwětle wumoženym.

U.

Jeſuſ domoj k njebeſkam ſwoni.

(Jan. 16, 16—23a.)

Slóſ (W. miſ. harf., čjo. 265): Hdyž namaka duſcha ſwój ſtatoſ a dom? —

Slaj! po maſej khwili mje njewidžicće;
A po maſej khwili paſ widžicće mje!
— Tak wobſwědčiz Jeſuſ je wučobniſkam,
Hdyž k njebeſkam domoj hić žadaſche ſam,

Domoj, domoj,

Hdyž byhlenje

Tam blyſchczaze ryczerej hotowe je.

Hdyž pſbli ſo mjeſ ſobu wopraſchuju,
Echto Jeſuſ k tym dawa jim k wopomnjenju,
Wón njewěſtym wobtrucza ſe ſwěrnoczu:
Wy budžecće plakać a žaloſcžicć tu,

Haj, haj, haj, haj,

Se horjo tu;

Paſ k radoſcju ſaměnicć horjo wam chzu!

Wſchaſ k boloſcju džeczo mać porodžuje;
Sej duſcha paſ ſtyſkniwa njewoſtanie:
Wſcha žaloſć do wjeſela pſcheměni ſo,
Do wyſtania ſtonanje radoſtneho;

Sbožo je ſo

Sej doſtaſo,

Duž ſrudoba wſchitka je ſhubila ſo.

Tak maće nětk, praji Anjeſ, ſrudobu wy;
Waſ widžecć paſ ſaſo chzu radoſcžiwu.
Esſo wutroba dyrbi wam roſwjelelicć,
— To wjeſele njemóže ničo wam ſbicć!

Saſnoſć, kraſnoſć

Se junu tam,

Hdyž bėdžerjam kónu ja žiwjenja dam! —

Ach, khwatajmy do njebeſ k Jeſuſej w dom
Tu k zuſobu k jutrownym ſadowanjam!
Wón ſerſchta je žiwjenja blyſchczazeho,
Sa myto chze ſameho ſwěrnym dacć ſo.

Haj, haj, domoj

Nětk khwatajmy,

Dóž na wěcznje k Jeſuſom w njebeſkach ſmy! —

U.

Nawopacžnoſcće.

Luby čitarjo! S twojej wěru do Boha ſo huſto twoje žiwjenje pſched Bohom njeſnjeſe. Pſchetož ty wěrſch do Boha — njepoſaſujeſch paſ žaneje Božeje ſlužby. Ty wěrſch do jeneho Boha — a maſch pſchibohow porno njemu kač Laban. Ty wěrſch do wěczneho Boha — a ſadžeržujeſch ſo, kač by wón ſemrjeth byl. Ty wěrſch do wſchewoėdomneho Boha — a nočzeſch ſwojemu ſwědomnju pſched nim rěczecć dacć. Ty wěrſch do wſchewomudreho Boha — a w kóždym wotomiku či wón něſchto prawje njecžini. Ty wěrſch do wſchewomóžneho Boha — a ſtrachujeſch ſo, ſo či čłowjekſo něſchto ſčinja. Ty wěrſch do wſchewoſchudžomneho Boha — a chzeſch ſo kač ſadam pſched nim ſchowacć. Ty wěrſch do miłoſcziweho Boha — a prajiſch k rědka: Khwal teho Anjeſa, moja duſcha! Ty wěrſch do ſwjateho Boha — a njewuſujeſch ſo črije, džech-li k njemu. Ty wěrſch to praweho Boha — a njebojiſch ſo jeho ſudženjom. Ty wěrſch do wěrneho Boha — a njedoměrſch ſo jeho ſłowam. Ty wěrſch do ſbóžneho Boha — a na jeho njebeſka njeſtajeſch nadžiju.

F.

Rhëžor Napoleon a šadowniza w Brienje.

Wulfi Rhëžor Napoleon pščežimi šwoju mlodość jako wučomz na wojeŕskej ſchuli w Brienje. Wón jědźiſche rad šad, a jena tamniſcha šadowniza taſ nětorny kročy wot njeho wuwitoma. Njemějeſche wón dyſ a dyſ žanſch pjenjeſ, jemu wona počezowaſche; doſta wón ſaſo pjenjeſy, ju wón ſaplaćzi. Jaſo wón wojeŕſku ſchulu wopuſchćzi, běſche wón tutej žonje hiſchće nětore tolerje winoſty. A jaſo wona jemu poſledni króć polny taleſ minowych kicžow pščinjeſe, wón rjeſny: „Žónka, nětke dyrbyju prjecž a nje-možu waſ ſaplaćzić; ale wy njewoſtanjecze ſapomnjena.“ Šadowniza wotmolwi: „„Nićžo wo to, luby knježe! Wóh ſdžerž Waſ ſtroweho a ſčini Waſ ſbožowneho muža.““

Napoleon bu ſa krótki čaſ i generalom a doby Staliju. Nětke džeſche do Egiptowſkeje a Aſije. Wón mějeſche bitwu pola Aza-retha, hdžež pšched 1900 lětami naſch Šbóžnik Jeſuſ Chryſtuſ čaſ šwojeje mlodoſće pščežimi. Wot jow šo wón do Fran-zowſkeje wróćzi a bu přeni konſul. Šlónćnje wón we ſwojim ſnjeſbo-ženym wótznyh kraju ſaſo mēr a porjad poſtaji a bu i Rhëžorom. Šadowniza w Brienje paſ pščežo hiſchće ſwoje pjenjeſy nima.

Rhëžor wopyta poſdžićho njepóſnath Brienne. Jaſo wón tam na torhoſchćzu ſwoju něhduſchu šadownizu wuhlada, pšchi-padže jemu žyle horzo jecho ſtary dołh. Wón wopyta tehodla i jeničkim pšchemodžerjom ſhudobne wobhdenje ſnateje šadownizy a šo wopraſcha, hać njemohł něſchto čerſtweho šadu doſtać. „Dw haj“, žona ſnapſchecžimi, „dnyje (melony) ſu ſrale“, a džeſche po nětore. Wobaj šebi je derje ſlóbžić baſchaj. Napoleon šo nětke šadownizu wopraſcha: „„Šnajeće tež Rhëžora, kotryž je pjecža dženſa tudy?““

„Čzehodla njedyrbjała teho ſnacž? Wón dže je mi taſ nětorny taleſ šadu wotkupil, jaſo běſche hiſchće tudy na wojeŕskej ſchuli.“

Napoleon šo dale praſchjeſche: „„Se dha tež wſchitko ródnje ſaplaćžil?““

„To šo wě, wón je wſchitko ſaplaćžil!“

A to ſnapſchecžimi Napoleon: „„Žónka, wy wěrhoſć nje-rěćžiće. Rhëžora njeſnajeće, pšchetož ja dže šym to šam; tež šym wam hiſchće dwaj tolerjeje winoſty.““

W tónkamy wołomiſ Napoleonowy pšchemodnik 1000 toleſ na blido naſadža. Jaſo šadowniza Rhëžora ſpóſna a pjenjeſy klinećecž ſlyſchjeſche, jemu wona i nohomaj padže, ſatorhnjena wot ſtróželow, radoſće a džaſownoſće. Rhëžor da jej hiſchće nowy dom natwaricž a ſlubi, ſo čže tež jejne džecž derje ſaſtaracž.

F.

Měſacžk.

Šlaj, měſacžk i jaſnym woblicžom
Pšcheſ äther čijiſche krocž;
Kónž njeje i jecho ſybolom,
Šdyž njewidža jón wocž;
Šdžež ſwoju čžer wón wobrocža,
Tam ſlónzo wóćžko naſhila.

Nječy šy taž měſacžk, wutroba!
Budž čžicha, jaſna, miła;
O njepraj: mi je njehoda
Wſchu ſwětloſć ſacžemniła;
Šdžežkuli twoja noha dže,
Tam ſhladuje Wóh na tebje!

K. A. Fiedleſ.

Šswěrne pšchečelſtvo.

A paćžowanju raſ dwaj rjemjeſnikſaj hromadu trjehiſchaj, tón jedyn bě kowaſ, tón druhi krawž. Wonaj paćžowaſchaj hromadže po ſwěćze wołoko, hać ſlónćnje do Wólſkeje pšchindžeſchaj. A ſwojim paćžowanju běſchaj ſho wonaj na taſ mnohiſch wyſchich, pod taſ nětornyh ſhlódnym ſchtomom poſhdyňloj a riane pobožne ſhěrliſche hromadže ſpěwaſoj, šebi tež ſwój žiwjenjeběh wot teho čžaſa šem, hdžež hiſchće w ſutnicžy běhaſchaj, hać do nětka ſwupowjedaſoj. Pšchi tym běſchaj šo jeju wutrobje luboſčiwje ſbližilej, taſ ſo mjeſ šobu twjerde pšchečelſtvo ſčiniſchaj. Wot nětka wonaj wſchitko je šobu džeſchaj, ſchtož běſche wěſo bórny dželene; a hdžež móžeſche jedyn druhemu ſlužbu wopokaſač, dha wón to ſčini, a hdžyž móžeſche jedyn drugeho ſwjeſelicž, běſche to jemu šamemu najwjeſcha radoſć. A jene dobo paſ kowaſ tam w zuſym pólſkim kraju ſthori a dyrbeſche w jenej wſy ležo woſtać, hdžež jemu ludžo taſ maſo roſhmjachu, taž wón jim. Čži wjeſnjenje mějachu ſnano tež pšche wjele ſamſnyh ſhudnyh a ſhorny, abo běſche to nětka druha pšchicžina, ſo šo wo ſhoreho zuſbnika maſo ſtarachu. Duž budžiſche šo jemu nětke jara hubjenje ſeſchlo, njebudžiſche hewaſ nićto byl. Ale luby Wóh je tež w pólſkim kraju a ma wſchudže ſwojich ſlužobnyh duchow, a poſtaji jeneho tajkeho tež i bolofnemu lěhwu wboheho zuſbnika, a to bě jecho luby pšchečel, tón krawž! tón jecho w nuſy njewopuſchćzi. Wón běſche wódnjo a w nožy wołoko ſhoreho, ſbēhaſche, kladžiſche, žiwjeſche a woſchewjeſche jecho; pšchetož wón wjedžiſche bohaſche burowſki taſ i šobuželnoſćzi pohnuwacž, ſo paſ tu, paſ tam ſchlicžtu poſhlnjažeje poliwiſ doſta, a hdžež proſchazej wocž a jecho na-wuſnjene pólſke ſłowa njedopahachu, tam dyrbeſche pjenjeſ i jecho móſchnicžki dopomhač. Tola ſa to mějeſche wón tu wutrobnu radoſć, ſwojeho kowaſcha po nětornyh čžaſu ſaſo wotthorjeneho widžecž. Tón paſ njewjedžiſche šo jemu ſa wopokaſanu luboſć a ſwěru doſć džaſowacž a plaſaſche huſto na jecho ſchiji i džaſownej luboſćzu a i tyſchnoſćzu nad tym, ſo jemu jecho wudawſki ſaſo ſa-runacž njemóže. Krawž paſ jecho potom troſchowaſche a džeſche: „Šchtož šym tebi čžinił, to šym Rnjeſej Jeſuſej čžinił; tón je bohath doſć, ſo móže wſchitko ſaſo ſaplaćzić.“

Taj dobray pšchečelej čžehnjeſchaj nětke do Warſchawy, hłowneho měſta Wólſkeje; tam doſta kowaſ dželko, krawž paſ niž. Tehodla dyrbeſchaj šo dželicž; to wobeju we wutrobje boleſche, hdžy i wonka Warſchawy, jaſo bě kowaſ krawža hiſchće kruč pucža pšchemodžil, šebi poſledni króć ružy kóćžeſchaj. A temu krawžež ſo wot nětka hubjenje džeſche; wón pšchepucžowa nimale 10 lēt mnohe kraje překi a po dołhoſćzi a njemějeſche na poſledtu ani nohajy wjažy na nohomaj, ani žaneje póduſche wjažy na čžrijomaj. Šlónćnje pšchindže šamo hiſchće mjeſ namoſwjerjow, kotřiž jecho jaſo refrutu do Wina póſlachu. Tam paſ jemu bórny ſaſo bžecž dachu, dofelž pytnychu, ſo wón njepšchečelam nićžo mjenje dnyli ſtraſny byl njeby; wón dže běſche jara lahodny a nimale pšchezo ſhorny. Poſnaſi wón nětke do Šaſkeje ſaſtupi, a dofelž wón w ſwojim ſhudobnym woblecženju nihdže dželka nje-namaſa, dyrbeſche ſlónćnje proſhćž. Duž šo trjehi, ſo wón jedyn wječor pola jeneho wjeſneho kowarja wo ſcherjepatku praſchjeſche. Wiſchtrej, kotryž je ſchthrijomi kowaſſimi w kowaſni dželacſche, tónle hłóſ pšche wſchē ſtawy ſajē, wón ſlóczi i durjam, džeržeſche proſcherjeje ſwězu do woblicža a — „bratije, šy abo njeſy?“ — wuwolaſchi, wón w nim i njewopiſkomnej radoſćzu ſwojeho ſtareho pšchečela ſpóſna. Tu ronjachu šo nětke ſlóbſche ſyly, hać pšched Warſchawu tam w Wólſkej. Kowaſ, kotryž bě šo mjeſ tym w teile wſy i bohatej wudowu woženil, domjedže ſpróžneho, ſymu mrējazeho putnika do iſtwy, woblecže jecho ſwoju njedželſtu draſtu, šadži jecho do wobložeſkeho ſtoła pšchi čžoplyh ſhachlach, ſawoła ſwojich ludži hromadu a woſjewi jim, ſo je to tamny luby bratr krawž,

wo kotrymž je wón jim taſ wjele powjedał a kotremuž ma ſo wón nimo Boha dſakowacž, ſo wón hižom dołho w jenym pólſkim pohrjebniſchczu njeſnije. Miſchtrka, kotraž beſche njeſnatemu dobroczęlej ſwojeho lubowaneho mandſelſkeho hižom huſto Bože žohnowanie na wſchęch jeho pucžach pſchala, i kuchiſtimi durjemi ſpęſchnje do jſtwny ſaſtupi a i najpſcheczelnimiſchimi poſtrowjenjemi droheho hoſčęa i wobęmaj ruſomaj witaſche. Potom paſ bórſy ſaſo won kſwataſche, ſo by dwę tucžnej huſnyžy ſaręſala a ſwjedženſku hoſčęinu pſchihotowala, na kotruž ſwoje žyle pſcheczęelſtwo pſcheproſhęč da. Rowaſ paſ pſchęzo ſaſo wumola: To dyrbi mi radoſtny džen byęč! a wobjimaſche a koſcheſche ſwērneho towaſſcha, kotryž hiſchęze pſchęzo žyle wonęmjenny do wſcheho hladaſche a nje-možeſche ręcž prawje namafacž.

Mo, huſnyžy buſchtej wopjeczenej, miſchtrka pſchedpołożowaſche, ſchtož na taleſ dženſche, a hłódnny krawž njeponimjeſche, ſo beſche hdy taſ kraſnje hoſčęował. Pſchi tym powjedaſche jemu kowaſſi miſchtr ſwoje dotalne podeńdženja a kaji ſbožowny wuſónž ſu teſame pſches Božu miłoſčę wſale. A jaſo beſche ſo krawž naſhęč, dyrbiſche tež wón ſwoje poſledniſche naſhonjenja i na-wjedženju dacž, kiž bechu węſo prawje černjojte pucže byle a taſ ſrudnje kłincžachu, ſo dobra miſchtrka njemožeſche i plaſanjom pſcheſtačž. Wſchitžy pſchitomni buch u hnučzi, počzinachu zuſbnika pſchi jeho wotewrjenym powjedanju lubo męcž a žadachu, ſo čyž wón pola nich ſwoju pucžowaſſku ſepjeru kłojčž. Schto bóle ja męſtačžkom męra žedžeſche, dſžli naſch luby krawž? Seho hiſchęze ſyma pſchebęhowaſche, hdyž wón na ſnęhowe mjeczele myſleſche, i kotrymž beſche ſo wón w taſ někotrej ſymje będžicž dyrbił. S radoſčęu wón tehodla ſčzinjeny namjet pſchija, bu wot dſakow-neho kowaſſkeho miſchtra na kóžde waſchnje podpjerany, bu wo wſy i miſchtrom, woženi ſo i čęęnej dſowku pobožneje ſwójby a ſwjeſeli ſo Božeho žohnowania w bohatej męrie, ſo možeſche bjeſſtaroſčęe ſwoje čaſne žiwjenje wjeſč a wobſamknyčž.

Taſ beſchtaſ wobaj, kowaſ na krawžu, a krawž na kowarju naſhoniloj, ſchtož Sirach w 6. ſtawje praji: „Sswērny pſcheczęel je troſcht žiwjenja; a čzi, kiž ſo teho Rnjeſa boja, namafaju jeho.“ F.

Sprawneho Bóh njewopuſchčži.

Powjedańčęko ſe ſtarſcheho čęaſa.

(Poſtracžowanie.)

Bęſche w lęcęe 1809, džen 21. a 22. meje, ſo bu wulka bitwa pola Wperna pſchi Dunawje njedaloko Wina bita. Na tym jenym bofu roſkłaſowaſche Napoleon, na druhim wjelwójwoda Rhorla. Žižom přeni džen, 21. meje, bechu Rakuſžy wjeſ Wpern dobyli a Franžowſow i njeje wuhnali. Druhi džen, 22. meje, bę bitwa horžyſcha dſžli předy. Wjelwójwoda bę nóz předy moſty wot-torhacž a ſpaličž dał, kotrež bechu Franžowſojo pſches Dunawu twarili, a po tajkim ſo čzi poſledniſchi, wotreſnjeni wot ſwojeho wójſka, mōznje wobarachy.

Wjelwójwoda ſtejeſche na jenej hōržy, ſo by mohł žyle bit-wiſchęzo pſchewidžęč. Adjutantojo jęchachu jow a tam, a roſ-noſchowachu jeho pſchikaſnje. Tej hōržy i napſchęčęa, na kotrež wón ſtejeſche, męjeſche ſo horze będženje. Tam bechu mjenujžy, tež na jenej hōržy, Franžowſojo bateriju ſačžili, kotruž woni twjerdže ſaſtupowachu.

Rakuſžy, kotřiž ſpōſnachu, ſo wot teje baterije žyla bitwa wot-wižuje, bechu hižom wjele nadpadow na nju čziniłi. Ale hdyž ſo jej bližachu, dha buch wot telko kuſkow witani, ſo buch žyle rjady pſches nje potorchane a ſničene. Pſchęzo buch nowe regi-menty pſchęčęiwo tej bateriji wōdžene, ale pſchęzo ſaſo wot njeje

wrōčęo ſbite. Wjele hōdžinom, haj žyle dōpołdnje bę tuto będženje trało. Wjelwójwoda Rhorla beſche pſchikaſnju dał, ſo njeſnje ſo ta baterija pſchepuſchęčicž, ale dobyčž. Pſches točęnu ſchleſęu mōžeſche ju wón widžęč. Dha na jene dobo regiment huſarow nadpad na tu hōrku ſčzini. Kule lęcachu a hwiſdachy a wulki dſžel huſarow padže, tež wſchſ, kiž jich namjedowaſche. Žižom čyžchu woni zoſacž. Dha ſo jedyn i tyč nižſchich wſchſich ſebra a jęchajche na tu bateriju a ſa nim čzi wſchitžy, kotryčž konje nje-bechu ſaſčelene. Po krotkej bitwje zoſaja njeſchęčęeljo, a huſarojo ſkocęa ſe ſwojich konjom, wobrocęa kanony a tſęleja i mozu ſa nimi. Čzi drje i nowe mozu ſo ſaſo bliža, ale huſarojo njedadęa ſo traſchicž a będęa ſo kaž lawy. Saſo bę jim regiment pęſchkom i pomožy pſchichoł, honja woni njeſchęčęelow i teje hōrki a wob-twjerdęa tu bateriju. Pſches tutōn podawł buch Franžowſojo jbiczi a dobyčęe bę na bofu Rakuſſich.

Wjelwójwoda Rhorla bę derje widžal, ſo męjeſche ſo dobyčęe baterije jenicžy kſhrobkoſčzi teho młodeho huſara dſakowacž, kiž bę na čzolo ſwojeho regimenta ſtupił a ſo přeni na njeſchęčęelow dał. To bę miſchtrſchtaſ, praji wón, jaſo widžeſche, ſo Franžowſojo zoſachu, a jęchajche tam, hđžež huſarojo ſtejachu, ſo by ſo wopraſchal, ſchto je jich namjedował. Wſy jęze młoda krej, ale kſhrobky mojał, praji wón, jaſo tōn młody huſarſki leutnant pſchęd nim ſtejeſche. Sa waſ ſa wſchſka poſtajan; wſy jęze hłódnny, ſo wſy dale ſwój regiment namjedujęčęe.

Tōn paſ, kiž bę ſebi tudy na bitwiſchęzu pola Wperna tajku čęęčž dobył, bę Surij, ta kſhuda kſhreta. Tōn, kiž beſche hiſchęze pſchęd tſjomi lęcami w Libuſchęz kłamach w męčęe jaſo pſchepuſſi wucžomnił zoſor wažil a kſhoſej pſchedawał, tōn tudy nętk jaſo huſarſki wſchſ we ſwojich młodych lęcach pſches kławneho wjel-wójwodu wulku kſwalbu wužimaſche. — Sſława jemu!

(Pſchichodnje dale.)

Wſchelake i bliſka a i daloka.

— Dwaj kſnjeſaj wucžerjej, kantor Rętk a wucžer Wicęaſ w Buſezach, ſwječęęchtaſ ſańdžen tydžen na dobo ſwój 25 lęcny ſaſtojńſti jubilej. Węčęe žadny pſchipad, ſo dwaj kſnjeſaj wucžerjej w teſamej wſy tōn kamy džen jubilej ſwječęitaj. Žimaj doſta ſo wjele wopokaſmow luboſčęe a mjecžor wuhotowa ſo ſwjedženſka hoſčęina, na kotrež ſo ſaſtupjerjo woſady bohacęe wobdžęlichy. Bóh luby Rnjeſ žohnuj jeju ſkutkowanie kaž hacž dotal do dalo-teho pſchichoda.

— Paduch w bliſkej Bruſkej ſary ſe ſwojim njelubym wo-pſhtom počęęčęuje. Wón je ſo najpředy dobył do bydlenja kſnjeſa duchowneho w Gřódku. Někotre dny po tym je ſaru kſnjeſa ſuper-intendentny w Saganje wopytał a tež pola kſnjeſa duchowneho w Bunzlawje je paduchſtwo wuwjedł. W Saganje je jemu 500, w Bunzlawje 100 hriwnow do ruſkow padnyło.

— Wot 1. meje ſmęje jęđny porjad na želeſnizach wſchelake pſchemęnenja. Wrōčęne jęđne kſarty (retourbillety) wjažy njebudęa. Sa to budęe jednory billet tuńſchi. Tež budęe jęſba ſe ſpęſchnym čęahom nęchto tuńſcha.

— Dwaj powętrojęđnaj ſtaj w ballonje pſches połnōzne morjo pſchelecžiloj. Wōnaj trjebaſchtaſ wot Barlina do Sędžęelſkeje jenož 19 hōdžinom. Woprawdęe ſpodžiwne, i tajkim kſwatkom ma ſo jęſba i ballonom pſches powętr.

Daliſche dobrowólne dary ſa wohe armeniſke kſyroty i pomožy w nuſy:

S Porſchilſkeje woſady pſches kſnjeſa ſararja Rręgarja 10. hr.

W mjenje wobohich kſyrotow wutrobny dſał.

Gólcž, redaktor.